

De Filippino,

Ergens in de bergen leefde een man , een Filippino.

*Deze man was vol van verdriet en ellende ,
eenzaam en alleen door verlies wat hem overkwam.*

*In zijn verdriet ging hij naast een boom staan,
langs de kant van de weg en wriemelde met zijn voeten in de grond
tot aan zijn enkels in de modder, en zo bleef hij staan.*

Er kwam een reiziger te paard voorbij die halt hield bij de man.

*Hij wist dat er iets aan de hand was met deze Filippino,
anders stond hij daar zo niet...*

Hij vroeg: " Wel, euh, ... is er iets?"

De Filippino antwoordde niet.

"Maar zeg dan toch wat man, ik probeer je toch te helpen!"

De Filippino fluisterde zacht: "Jij luistert niet..."

"Maar jij zegt ook niets!" antwoordde de reiziger.

*Na lange tijd van stilzwijgend wachten stijgt de reiziger af
en bindt zijn paard aan een boom.*

*Hij gaat naast de man staan, naast de weg,
naast de boom en wriemelt met zijn voeten in de grond
tot aan zijn enkels in de modder en blijft staan,
goed wetend dat er naast hem een "mens" staat vol verdriet ,
vol onbeantwoorde vragen...en wacht....wacht....*

Na een tijdje zegt de Filippino: " Ja vriend, 't is erg.... Ik heb verdriet."

De reiziger zwijgt en blijft staan naast de man in dezelfde modder.

Soms zijn er geen woorden voor verdriet,
Soms kan je alleen maar naast iemand gaan staan in dezelfde modder...
naast dezelfde boom...
naast dezelfde weg...

(Bron onbekend)